Sag 204/84

SpA Sideradria industria metallurgica
mod
Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Stålkvoter — annullation«

Sammendrag

1. *EKSF — produktion — ordning vedrørende kvoter for produktion og levering af stål — fastsættelse af kvoter — anvendelse af gældende regler — urimelig og diskriminerende karakter — ingen*
   (EKSF-traktaten, art. 58; den generelle beslutning 1831/81)

2. *Ulovlighedsindsigelse — retsakter, hvis lovlighed kan anfægtes — individuelle beslutninger — uanfægtelighed*
   (EKSF-traktaten, art. 36, stk. 3)

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. FEDERICO MANCINI
fremsat den 14. november 1985 *

Høje Domstol.

1. Fællesskabsbestemmelserne om overvågning og regulering af jern- og stålproduktionen er Domstolen for velkendt til at jeg skal redegøre for dem her. Jeg vil derfor i korthed redegøre for de faktiske omstændigheder i nærværende sag.

Ved beslutning vedtaget den 3. juli 1984 gav Kommissionen for De europæiske Fællesskaber selskabet Sideradria SpA, der er en italiensk produktionsvirksomhed i arme-

* Oversat fra italiensk.

ringsstålsektoren, de produktions- og leveringskvotaer, der kunne tildeles virksomheden i tredje kvartal 1984. Der var tale om 9 304 tons til produktion, hvoraf 4 733 tons kunne sælges på fællesmarkedet. Virksomheden anså med det samme denne behandling for uacceptabel, for det blev herved pålagt den i Fællesskabet kun at sælge en mængde valsede produkter, der var uforholdsmæssig ringe i forhold til dens produktion. Sideradria anlagde derfor den 13. august 1984 sag med påstand om annullation af denne beslutning.

Virksomheden har støttet sin påstand på to søgsmålsgrunde. Den gør gældende, at den del af kvotaen, der kan leveres på fællesmarkedet, er åbenbart uretfærdig, samt at Kommissionen har undladt at tage hensyn til afgørende omstændigheder. Før jeg går over til at beskæftige mig med disse søgsmålsgrunde skal jeg oplyse, at visse af de argumenter, det sagsøgende selskab har gjort gældende, er identiske med andre argumenter, selskabet tidligere har fremført i forbindelse med anfægtelsen af en bødebeslutning for kvoteoverskridelse i sag 67/84. Og det er ikke det hele, for under sidstnævnte sag, hvor jeg skal fremsætte forslag til afgørelse, har Domstolen besluttet at foranstalte yderligere bevisførelse med henblik på at klarlægge rækkevidden og rigtigheden af forskellige argumenter, som Sideradria har gentaget i nærværende sag. De to søgsmål har altså fælles træk, vedrørende hvilke jeg skal henvise til mit forslag til afgørelse af 21. maj 1985.

2. Sagsøgeren har med den første søgsmålsgrund gjort gældende, at Kommissionen med urette har tildelt virksomheden en uretfærdigt lav leveringskvote. Institutionen har begået en dobbelt fejl, idet den dels kun tillader Sideradria at levere halvdelen af de varer, virksomheden har produceret, og hermed tvinger den til kun at bruge 25% af sin produktionskapacitet, og dels ved pålæggelsen af denne »unormale begrænsning« giver virksomheden en ringere behandling end den, der gives et stort antal europæiske virksomheder, der kan levere næsten alt, hvad de producerer.

Men selv om det sidste ikke på nogen måde er bevist (Kommissionen har med tørre tal om forholdet produktion — leveringer godtgjort, at den sagsøgende virksomheds stilling er mindst lige så god som mange andre virksomheders) udgør den første søgsmålsgrund absolut ikke tilstrækkeligt grundlag til at statuere, at den anfægtede beslutning er ulovlig. Sandt at sige har Sideradria ikke bestridt, at kontrolorganet ved fastsættelsen af den omtvistede kvote omhyggeligt har holdt sig til de regler, der gælder på området, men selskabet gør gældende, at »Kommissionen ikke på baggrund af den åbenbart uretfærdige situation, selskabet befinder sig, i blot kan nøjes med uden videre at anvende de gældende regler«.

Dette er ikke noget holdbart argument, for det er klart, at Kommissionen for at undgå magtfordrejning til fordel for Sideradria har været nødt til at angive kvoternes størrelse på grundlag af gældende ret. Situationen er uændret, selv om man fortolker Sideradrias søgsmålsgrund som et ønske om at anfægte ikke blot leveringskvoten, men desuden de metoder, hvorefter den er beregnet, og yderligere de kriterier, på grundlag af hvilke de oplysninger er fremkommet, som er lagt til grund ved fastsættelsen af de to typer kvoter. De nævnte beregningsmetoder og kriterier udgør jo faktisk generelle beslutninger, der er blevet endelige for lang tid siden, og hvis lovlighed således ikke kan anfægtes ved Domstolen.

Konklusionen må være, at selskabet Sideradrias første anbringende ikke vedrører den anfægtede beslutning og i alt fald ikke er underbygget på passende måde. Denne søgsmålsgrund skal derfor forkastes.

3. Med det andet anbringende kritiserer virksomheden sagsøgte a) for ikke at have taget hensyn til den alvorlige situation, den

befandt sig i, ved i dens tilfælde at anvende de rette korrektiver, eller for at have anvendt disse fejlagtigt (klagepunktet har navnlig sin baggrund i artiklerne 8, stk. 2, i den generelle beslutning nr. 1831/81 af 24. juni 1981, EFT L 180, s. 1 — som ændret ved beslutning nr. 2804/81 af 23. september 1981, EFT L 278, s. 1 — og 14 i den generelle beslutning nr. 234/84 af 31. januar 1984, EFT L 29, s. 1); b) for at have sat sig ud over de regnskabsfejl, den havde begået, og som forvanskede de oplysninger, der lå til grund for fastsættelsen af kvoterne til skade for den.

Men de korrektiver, sagsøgeren har henvist til, vedrører foranstaltninger, som Kommissionen tidligere havde truffet efter anmodning fra sagsøgeren selv. De er aldrig blevet bestridt og må derfor anses for endelige. Med hensyn til regnskabsfejlene skal jeg gentage, hvad jeg udtalte i mit forslag til afgørelse i sag 67/84: Sideradria har aldrig kunnet bevise og begrunde dem. De to søgsmålsgrunde er derfor irrelevante for den anfægtede beslutning og dermed uanvendelige med henblik på at opnå en annullation af den.

4. På baggrund af det anførte foreslår jeg Domstolen at frifinde Kommissionen for Sideradria SpA's påstande i den den 13. august 1984 anlagte sag samt at pålægge sagsøgeren sagens omkostninger jfr. procesreglementet, artikel 69, stk. 2.